

“मीठे बच्चे- बाबालाई प्यारले याद गर्यौ भने तिमी निहाल हुनेछौ। नजरबाट निहाल हुनु अर्थात् विश्वको मालिक बन्नु।”

प्रश्न:- नजरबाट निहाल, किंदा स्वामी सतगुरु... यसको वास्तविक अर्थ के हो?

उत्तर:- आत्मालाई बाबाबाट जब तेस्रो नेत्र मिल्छ र त्यस नेत्रद्वारा बाबालाई चिन्छ तब निहाल हुन्छ अर्थात् सद्गति मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानि बनेर तिमीले मसँग नजर लगाऊ अर्थात् मलाई याद गर। अरु सङ्ग तोडेर एक मसँग जोड, तब बेहाल अर्थात् कंगालबाट निहाल अर्थात् धनवान् बन्ने छौ।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू कसको पासमा आउँछौ? रूहानी बाबाको पासमा। सम्झन्छौ- हामी शिवबाबाको पास जाँदैछौं। यो पनि जानेका छौ- शिवबाबा सबै आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ सुप्रिम टीचर पनि हुनुहुन्छ भने सुप्रिम गुरु पनि हुनुहुन्छ, यो पनि बच्चाहरूलाई निश्चय हुनुपर्छ। सुप्रिमलाई परम भनिन्छ। उहाँ एकलाई नै याद गर्नु छ। नजरमा नजर मिलाउँछन्। गायन पनि छ- नजर सँ निहाल कींदा स्वामी सतगुरु। यसको अर्थ हुनुपर्छ। नजरबाट निहाल कसको? अवश्य सारा दुनियाँको लागि भनिन्छ किनकि सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। सबैलाई यस पतित दुनियाँबाट लैजानुहुन्छ। अब नजर कसको? के यी आँखाको लागि भनिएको हो र? होइन, तेस्रो आँखा मिल्छ ज्ञानको, जसबाट आत्माले जान्दछ- उहाँ हामी सबै आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ। बाबा आत्माहरूलाई सल्लाह दिनुहुन्छ मलाई याद गर। बाबा आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। आत्माहरू नै पतित तमोप्रधान बनेका छन्। अब यो तिम्रो ८४ औं जन्म हो, यो नाटक पूरा हुन्छ। पूरा हुनु पनि पर्छ अवश्य। हर कल्प पुरानो दुनियाँबाट नयाँ बन्छ। नयाँबाट फेरि पुरानो हुन्छ। नाम पनि अलग छ। नयाँ दुनियाँको नाम हो सत्ययुग। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- पहिला तिम्रो सत्ययुगमा थियो, फेरि पुनर्जन्म लिँदै ८४ जन्म बितायो। अब तिम्रो आत्मा तमोप्रधान बनिसकेको छ। बाबालाई याद गर्यौ भने निहाल हुनेछौ। बाबा सम्मुख भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, म को हु? परमपिता परमात्मा। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू देही-अभिमानि बन, देह-अभिमानि नबन। आत्म-अभिमानि बनेर तिमी मसँग नजर लगाऊ तब तिम्रो तृप्त हुनेछौ। बाबालाई याद गरिराख, यसमा कुनै कष्ट छैन। आत्मा नै पढ्छ, पार्ट खेल्छ। कति सानो छ। जब यहाँ आउँछौ तब ८४ जन्मको पार्ट खेल्छौ। फेरि त्यही पार्ट दोहोरिनु छ। ८४ जन्मको पार्ट बजाएर आत्मा पतित बनेको छ। अब आत्मामा पनि कुनै दम रहेको छैन। अब आत्मा निहाल होइन बेहाल अर्थात् कंगाल छ। फेरि निहाल कसरी बन्छ? यो अक्षर भक्ति मार्गको हो, जसमा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। वेद, शास्त्र, चित्र आदिमा पनि सम्झाउनुहुन्छ। तिम्रो यो चित्र श्रीमतको आधारमा बनाएका हो। आसुरी मतमा त अनेक चित्र छन्। ती हुनु दुंगा-माटोको। उनको कुनै कर्तव्य छैन। यहाँ त बाबा आएर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। भगवानुवाच छ भने उहाँको ज्ञान नै भयो। विद्यार्थीहरू जानेका छन्- यो फलानो शिक्षक हो। यहाँ तिम्रो बच्चाहरू जानेका छौ- बेहदका बाबा एकै पटक आएर यस्तो अनौठो पढाइ पढाउनुहुन्छ। यस पढाइ र त्यस पढाइमा रात-दिनको फरक छ। त्यो पढाइ पढ्दा-पढ्दा रात पर्छ, यस पढाइबाट दिनमा जान्छौ। त्यो पढाइ त जन्म-जन्मान्तर पढ्दै आयौ। यसमा त बाबा स्पष्ट भन्नुहुन्छ- आत्मा जब पवित्र हुन्छ तब धारणा हुन्छ। भनिन्छ- शेरनीको दूध सुनको बर्तनमा अडिन सक्छ। तिम्रो बच्चाहरू सम्झन्छौ- हामी अब सुनको बर्तन बनिरहेका छौं। मनुष्य त मनुष्य हुन्छन् तर आत्मालाई सम्पूर्ण पवित्र बन्नु छ। २४ क्यारेट थियो अहिले ९ क्यारेट भएको छ। आत्माको ज्योति जुन जागेको थियो त्यो अहिले निभेको छ। बलेको र निभेको ज्योतिमा पनि फरक हुन्छ। ज्योति कसरी जाग्यो अनि पद कसरी पाए- यो बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद गर। जसले मलाई राम्ररी याद गर्छन् म पनि उनलाई राम्ररी याद गर्नेछु। यो पनि बच्चाहरू जानेका छन्- नजरबाट निहाल गर्नेवाला एक बाबा नै स्वामी हुनुहुन्छ। यिनको आत्मा पनि निहाल हुन्छ। तिम्रो सबै पुतली हो, उहाँलाई शमा (ज्योति) भनिन्छ। कुनै पुतली केवल चक्कर लगाउन आउँछन्। कसैले राम्ररी चिन्छन्, त्यसैले जिउँदै मर्छन्। कोही चक्कर लगाएर जान्छन्, फेरि कहिलेकाहीँ आउँछन् फेरि जान्छन्। यस संगमको नै सारा गायन छ। यस समय जुन कुरा चल्छ त्यसको नै शास्त्र बन्छ। बाबा एकै पटक आएर वर्सा दिएर जानुहुन्छ। बेहदका बाबा अवश्य बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ। गायन पनि छ २१ पीढी। सत्ययुगमा वर्सा कसले दिन्छ? भगवान् रचयिताले नै आधाकल्पको लागि वर्सा दिनुहुन्छ रचनालाई। याद पनि सबैले उहाँलाई नै गर्छन्। उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ भने

शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, स्वामी सतगुरु पनि हुनुहुन्छ। हुन त तिमी अरु कसैलाई स्वामी सतगुरु भन्छौ होला। तर सत्य एकै बाबा हुनुहुन्छ। सत्य सधैं बाबालाई भनिन्छ। उहाँले सत्य के आएर गर्नुहुन्छ? उहाँले नै पुरानो दुनियाँलाई सत्यखण्ड बनाउनुहुन्छ। सत्यखण्डको लागि हामी पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। जब सत्यखण्ड थियो तब अरु कुनै खण्ड थिएनन्। यी सबै पछि आउँछन्। सत्यखण्डको कसैलाई पनि थाहा छैन। बाँकी अहिले जुन खण्डहरू छन् त्यसको बारेमा त सबैलाई थाहा छ। आ-आफ्ना धर्म स्थापकलाई जानेका छन्। बाँकी सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी र यस संगमयुगी ब्राह्मणकुललाई कसैले जान्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्मालाई मान्छन्, भन्दछन्- हामी ब्राह्मण ब्रह्माका सन्तान हौ तर ती हुन् कोख वंशावली, तिमी हौ मुख वंशावली। ती हुन् अपवित्र तिमी मुख वंशावली हौ पवित्र। तिमी मुख-वंशावली बनेर फेरि छी-छी दुनियाँ रावण राज्यबाट जान्छौ। त्यहाँ रावण राज्य हुँदैन। अब तिमी जाँदैछौ नयाँ दुनियाँमा। त्यसलाई भनिन्छ निर्विकारी दुनियाँ। विश्व नै नयाँ र पुरानो हुन्छ। कसरी हुन्छ यो पनि तिमीले जानिसकेका छौ। अरु त कसैको बुद्धिमा छैन। लाखौं वर्षको कुरालाई कसैले जान्न सक्दैनन्। यो त थोरै समयको कुरा हो। यो बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै तब, जब खास यहाँ धर्म ग्लानि हुन्छ। अरु ठाउँमा त कसैलाई थाहा छैन निराकार परमात्मा के चीज हो। ठूला-ठूला लिङ्ग बनाएर राखेका छन्। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- आत्माको आकार कहिल्यै सानो-ठूलो हुँदैन। जसरी आत्मा अविनाशी छ त्यस्तै बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा। सुप्रिम अर्थात् उहाँ सधैं पवित्र र निर्विकारी हुनुहुन्छ। तिमी आत्माहरू पनि निर्विकारी थियो, दुनियाँ पनि निर्विकारी थियो। त्यसलाई भनिन्छ नै सम्पूर्ण निर्विकारी, नयाँ दुनियाँ फेरि अवश्य पुरानो हुन्छ। कला कम हुँदै जान्छ। दुई कला कम चन्द्रवंशी राज्य थियो फेरि दुनियाँ पुरानो बन्दै जान्छ। पछि अरु-अरु खण्ड आउँदै जान्छन्। तिनीहरूलाई भनिन्छ बाइप्लाट (उपकथा), तर मिक्स अप हुन्छन्। ड्रामा प्लान अनुसार जुन कुरा हुन्छ त्यो फेरि दोहोरिन्छ। जसरी बौद्ध धर्मको कुनै ठूलो आए, कतिलाई बौद्ध धर्ममा लिएर गए। धर्मलाई बदलिदिए। हिन्दूहरूले आफ्नो धर्म आफै बदलेका हुन् किनकि कर्म भ्रष्ट हुनाले धर्म भ्रष्ट पनि भए। वाम मार्गमा गए। जगन्नाथको मन्दिरमा पनि गएका होला, तर कसैको कुनै ख्याल चल्दैन। स्वयं विकारी छन् त्यसैले उनलाई पनि विकारी देखाइ दिए। यो सम्झदैनन् देवताहरू जब वाममार्गमा गए तब नै यस्ता बने। त्यस बेलाको नै चित्र हो। देवता नाम त धेरै राम्रो छ। हिन्दू त हिन्दुस्तानको नाम हो। फेरि आफूलाई हिन्दू बताइदिए। कति ठूलो भूल हो। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ यदा यदाहि धर्मस्य.... बाबा भारतमा आउनुहुन्छ। यस्तो त भन्नुहुन्न- म हिन्दुस्तानमा आउँछु। यो हो भारत, हिन्दुस्तान वा हिन्दू धर्म होइन। मुसलमानहरूले हिन्दुस्तान नाम राखेका हुन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। राम्ररी सम्झनुपर्छ। यो पनि ज्ञान हो। पुनर्जन्म लिदै-लिदै, वाममार्गमा आउँदा-आउँदा भ्रष्टाचारी बने, फेरि उनीहरूको अगाडि गएर भन्छन्- हजुर सम्पूर्ण निर्विकारी हुनुहुन्छ। हामी विकार पापी हौ। अरु कुनै खण्डमा रहनेले यस्तो भन्दैनन्। हामी नीच हौ अथवा हामीमा कुनै गुण छैन। यस्तो भनेको कहिल्यै सुनेका छैनौ होला। सिक्खहरू पनि ग्रन्थको अगाडि बस्छन् तर यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्- नानक, हजुर निर्विकारी हामी विकारी। नानक पन्थीले कंगन (बाला) लगाउँछन्, त्यो हो निर्विकारीपनको निशानी। तर विकार विना रहन सक्दैनन्। झुटो निशानी राखेका छन्। जसरी हिन्दूहरूले जनै लगाउँछन्, पवित्रताको निशानी हो। आजकल त धर्मलाई नै मान्दैनन्। यस समय भक्तिमार्ग चलिरहेको छ। यसलाई भनिन्छ भक्ति सम्प्रदाय। ज्ञान सम्प्रदाय सत्ययुगमा हुन्छ। सत्ययुगमा देवताहरू हुन्छन् सम्पूर्ण निर्विकारी। कलियुगमा सम्पूर्ण निर्विकारी कोही हुन सक्दैनन्। प्रवृत्ति मार्गवालाको स्थापना त बाबाले नै गर्नुहुन्छ। बाँकी सबै गुरु हुन् निवृत्ति मार्गवाला, उनीहरू भन्दा उनको तागत धेरै भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ यो जे कुरा तिमीले पढेका छौ, त्यसबाट म मिल्न सक्दैन। म जब आउँछु तब सबैलाई नजरबाट निहाल गरिदिन्छु। गायन पनि छ नजर से निहाल कींदा स्वामी सदगुरु... यहाँ तिमी किन आएका हो? निहाल बन्न। विश्वको मालिक बन्न। बाबालाई याद गर्यौ भने निहाल बन्छौ। यस्तो कहिल्यै कसैले भन्न सक्दैनन् यस्तो गर्नाले तिमी यो बन्ने छौ। बाबाले नै भन्नुहुन्छ। तिमीले यो बन्नु छ। यी लक्ष्मी-नारायण कसरी बने? कसैलाई थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा सबै कुरा बताउनुहुन्छ, यिनै ८४ जन्म लिएर पतित बने फेरि तिमीलाई यस्तै बनाउन आएको छ। बाबा आफ्नो परिचय पनि दिनुहुन्छ भने नजरबाट निहाल पनि गर्नुहुन्छ। यो कसको लागि भनिन्छ? एक सदगुरुको लागि। ती गुरुहरू त धेरै छन् अनि अवला माताहरू छन् भोला। तिमी सबै पनि भोलानाथका बच्चाहरू हौ। शंकरको लागि भनिन्छ आँखा खोल्नासाथ विनाश भयो। यो पनि पाप हुन जान्छ। बाबा कहिल्यै यस्तो कामको लागि निर्देशन दिनुहुन्न। विनाश त कुनै अरु चीजबाट हुन्छ नि। बाबा यस्तो निर्देशन दिनुहुन्न। यो त सबै वैज्ञानिकहरूले निकाले रहन्छन्, सम्झन्छन्- हामी आफ्नो कुलको आफै विनाश गर्छौ। तिनीहरू पनि नियममा बाँधिएका छन्। छोड्न सक्दैनन्। नाम कति हुन्छ। चन्द्रमामा जान्छन् तर फाइदा

केही छैन। मीठा-प्यारा बच्चाहरू! तिमी पनि बाबासँग नजर लगाऊ अथवा हे आत्मा, आफ्नो बाबालाई याद गर्यौं भने निहाल हुनेछौं। बाबा भन्नुहुन्छ- जसले मलाई याद गर्छन्, म पनि उनलाई याद गर्छु। जसले मेरो लागि सेवा गर्छन् म पनि उनलाई याद गर्छु त्यसैले उनलाई बल मिल्छ। तिमी सबै यहाँ बसेका छौ जो निहाल हुन्छन् उनै राजा बन्छन्। गायन पनि छ अरू सङ्ग तोडेर एकसङ्ग जोड। एक हुनुहुन्छ निराकार। आत्मा पनि निराकार हो। बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद गर। तिमी स्वयं भन्छौ- हे पतित-पावने... यो कसलाई भनेका हुनु? ब्रह्मालाई, विष्णुलाई वा शंकरलाई? होइन। पतित- पावन त एक हुनुहुन्छ, उहाँ सधैं पावन नै हुनुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ सर्वशक्तिमान्। बाबाले नै सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ, सबै शास्त्रलाई जान्नुहुन्छ। ती संन्यासीहरूले शास्त्र आदि पढेर पदवी लिन्छन्। बाबालाई त पहिला नै पदवी मिलेको छ। उहाँले पढेर कहाँ लिनु हुन्छ र! अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलथे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) शमा माथि जीवन छँदै मर्ने परवाना बन्नु छ, केवल चक्कर लगाउनेवाला होइन। ईश्वरीय पढाइलाई धारण गर्नको लागि बुद्धिलाई सम्पूर्ण पावन बनाउनु छ।

२) अरू सबै सङ्ग तोडेर एक बाबाको सङ्गमा रहनु छ। एकको यादबाट स्वयंलाई निहाल गर्नु छ।

वरदान:- मनमनाभवको मन्त्रद्वारा मनको बन्धनबाट छुट्ने निर्बन्धन, ट्रस्टी भव कुनै पनि बन्धन पिंजडा हो। पिंजडाको मैना अब निर्बन्धन उड्नेवाला पंछी बन्यौ। यदि कुनै तनको बन्धन छ भने पनि मन त उड्नेवाला पंछी हो किनकि मनमनाभव भएपछि मनको बन्धन छुट्छ। प्रवृत्तिलाई सम्हाल्ने बन्धन पनि छैन। ट्रस्टी भएर सम्हाल गर्नेहरू सदा निर्बन्धन रहन्छन्। गृहस्थी अर्थात् बोझ, बोझवाला कहिल्यै उड्न सक्दैन। तर ट्रस्टी भयौ भने निर्बन्धन हुन्छौ र उड्ती कलाबाट सेकेन्डमा स्वीट होम पुग्न सक्छौ।

स्लोगन:- उदासीलाई आफ्नो दासी बनाऊ, यसलाई अनुहारमा आउन नदेऊ।